

Bölüm b i r

“Hedefler belirlendi. Saat on.”

En yakın arkadaşımın sesi, Thames Nehri üstünden esen rüzgâr kadar soğuktu. Beş yüz metre ötedeki Londra Kulesi'nin antik duvarları kadar kararlıydı. Gecenin kararmakta olduğunu görüyordum. Işıklar çoğalmaya başlamıştı ve arkadaşımın kendine güveni bulaşıcıydı. *Neredeyse...* Ama uzaktaki kalabalığa bakarken buna hazır değilim, diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Yanlış anlamayın, pek çok ürkütücü duruma oldukça hazırlıklıyım. Sonuçta geçen yıl bir kez, yalandan kaçırılmıştım, iki kez ise gerçekten kaçırılıyordum, uluslararası bir terör örgütünün ve çok hoş iki delikanlının hedefi olmuşum. Çok korkutucu değil mi? Evet öyle ve şimdi *geri dönüyorum*.

Ama tam o anda Rebecca Baxter'la birlikte ayağımızda patenlerle eskiden Londra Kulesi'nin etrafını çevreleyen hendek üstüne kurulmuş buz pistinde duruyorduk. Bizden sayıca üstün, boyca büyüklerdi. Bu yüzden o an, gerçekten de dehşetengizdi.

Yanımda en yakın arkadaşım olsa ve okul bizi çok iyi eğitmiş olsa da.

Bir casus okuluna gidiyor olsak da...

“Of Cam, buraya bakıyorlar.”

Bir yanım Bex'in pistin kenarında duran babası veya pistin çıkışında duran annesinden bahsettiğini umuyordu. Bex'in kalabalığın içinde duran ve beni korumakla görevlendirilmiş ajanlardan bahsediyor olmasını çok istiyordum. Tıpkı bütün sabah peşimizde olan sırt çantalı kadın ya da kule köprüsü üzerinde durmuş Thames Nehri'ne doğru uzanan bütün yolları izleyen adam gibi. Ama Rebecca Baxter'ı, o an casuslardan bahsetmediğini bilecek kadar iyi tanıyordum. O... çocuklardan bahsediyordu.

Bex, hiç çaba sarf etmeden, kenarda dizilmiş gülen ve etrafa caka satan çocukların önünden kayarak geçtikçe hepsi dönüp ona bakıyorlardı. Bex'in kırmızı şalı rüzgârda sallanırken o gülümsüyordu. “Peki, hangisini istiyorsun?”

“Teşekkürler, ben almayayım.” Omuz silktim. “Bırakmaya çalışıyorum.”

Evet, hepsi de zararsız görünüyordu ama biz Gallagher Kızları'nın iyi bildiği bir şey varsa o da görünüşün aldatıcı olabileceğidir.

“Hadi ama Cam,” dedi Bex. “Uzun boylu olana ne dersin?”

“Hayır.”

“Kısa boylu olan?”

“Hayır, teşekkürler,” dedim başımı sallayarak.

“Peki ya...” Bex sözüne devam etmedi. Yanımdan geçerken gözleri kocaman açıldı ama benim aklım, hayatım boyunca yaşadığım en korkunç iki âna gitmişti.

Washington'da serin bir kasım gecesi ve Boston'da sıcak bir öğleden sonra bir çatı katı.

Kalbimin çarpmaya başladığını hissettim. “Ne oldu?” Bex'in baktığı yere doğru bakarak onun gördüğü şeyi görmeye çalıştım.

“Cam...” dedi Bex.

Buzun üzerinde dönerek Bex'in annesinin, babasının, korumalarımın, en yakın arkadaşımın yüzünde gördüğüm şoku görmelerini bekledim ama yüzleri ifadesizdi.

“Bex,” dedim, “Ne oldu?”

“Bir şey olmadı. Sadece... Cam söylesene...” Gülüşü son derece şeytanyidi ve o kadar yavaş konuşuyordu ki canını acıtmak istedim. “Söylesene... *bütün* erkeklerden vazgeçtiğinden emin misin?”

“Ne diyorsun Bex?” dedim.

Ama en yakın arkadaşım sadece dudak büktü ve “Ay!” dedi.

Ve sonra Gallagher Özel Genç Kızlar Akademisi'ndeki en dengeli kızlardan biri olan Rebecca Baxter (ki bu kızlar gerçekten de çok dengelidir) buzun üzerine düşüverdi.

Anlaşılan buzun üzerine düşme numarası yapmak, erkeklerin bakmayı bırakıp harekete geçmelerini sağlamak için en iyi yollardan biriymiş. Tabii oda arkadaşımız Liz, bundan emin olmadan önce daha fazla bilimsel veriye ihtiyaç duyacaktır ama sekiz çocuk bakarken bunların yedisinin Bex'in yardımına koşması, vardığım sonucun oldukça mantıklı olduğunu iddia etmeme yeter sanırım.

Ama dürüst olmam gerekirse o anda aklımda olan son şey istatistiklerdi. Çünkü yerinden kıpırdamamış, elleri ceplerinde, gözlerini bana dikmiş olan çocuk ile aramda sadece karanlık gökyüzünden düşmekte olan kar taneleri vardı. “Yeni yılın kutlu olsun Gallagher kızı.”

Bir kızın –ya da Gallagher kızının– bir gün içinde hissedebileceği pek çok duygu vardır. Mutluluktan üzüntüye, hayal kırıklığından heyecana...

O anda bu duyguların tümünü birden hissettiğimi söyleyebilirim.

Ve hiçbirini belli etmemeye çalışıyordum.

Bex’in yardımına koşan yedi çocuk onun yanına, buza çömelmişlerdi. Benim patenlerim ise beni pistin kenarında duran çocuğa doğru götürüyordu.

“Üşümüş gibi görünüyorsun,” dedim güçlkle.

“Daha kalın bir ceketim vardı ama sonra onu bir kıza verdim.”

“Bu pek de akıllıca değil.”

“Evet,” Sırıttı ve başını salladı. “Gerçekten de pek değilmiş.”

Onu neredeyse bir yıldan beri tanıyor olmama rağmen hâlâ Zachary Goode hakkında bilmediğim pek çok şey vardı. Mesela sadece sabun ve şampuanın bile onda herkesten daha güzel kokması gibi. Birden gizemli (ve çoğunlukla çok tehlikeli) bir şekilde ortaya çıkmadığı zamanlarda nereye gittiği gibi. Ve ceketinden bahsederken o kasım akşa-

mı teröristlerin beni kaçırmaya çalışmasını değil de sadece o geceye ilişkin tatlı ve romantik kısmı anımsamamı sağlaması gibi.

Göz ucuyla Bex'e "yardım etmekte" olan çocukları görebiliyordum ama Zach bunların farkında değilmiş gibi görünüyordu. Bana doğru bir adım attı ve gülümsedi.

"Zaten sana daha çok yakışmıştı."

Gallagher Akademisi'nin bize hatırlamamızı öğrettiği pek çok şey vardı, ama o anda aldığım bu özel eğitimin bana unutmayı da öğretmiş olmasını diledim.

Yabancı bir ülkede, soğuk bir gecede inanılmaz derecede çekici bir çocuk, ışıkların arasından bana gülümsüyordu! Hatırlamayı istediğim son şey Zach'i son gördüğüm andı; otomobil lastiklerinin tiz sesi ve maskeli adamlar. Şu anda unutabiliyor olmak benim için çok faydalı olacaktı. Ama ben bir Gallagher kızıyım. Biz hiçbir şeyi unutmayız.

"Neden senin buraya tatil için gelmediğini düşünüyorum acaba?" diye sordum.

Bex'in güldüğünü ve Zach'in elinin korkulukların üzerinde kayarak benimkine yaklaştığını duydum. Bir an için buraya beni görmek için geldiğini söyleyeceğini düşündüm.

"Joe Solomon'u arıyorum." Kulenin etrafına göz gezdirdi. "Belki burada seninledir, diye düşündüm."

Birden kalbimin atışı tamamen farklı bir hâl aldı. Bu kulağa çok basit açıklama gibi geliyordu ama Gizli Operasyon öğretmenim ile ilgili hiçbir şey basit olmamıştı.

“Ne oldu?” diye sordum. Aklımdan Bay Solomon’un peşimden Londra’ya gelmesi için bir düzine neden geçiyordu. Ve hiçbiri de iyi sebepler değildi.

“Hiçbir şey, Gallagher kızı. Muhtemelen hiç...”

“Söyle yoksa Bay ve Bayan Baxter’a seslenirim ve sen de Bex’in nasıl Bex olduğunu öğrenmiş olursun.”

Pistin etrafındaki kar yığınlarını tekmeledi.

“Birkaç gün önce buluşacaktık ama gelmedi.” Zach bana bakıyordu. “Ve aramadı da.”

Biliyorum, gençler birinin kendilerini aramadığından bahsederken çoğunlukla sadece yakını ya da sızlanırlar. Ama Zach pek de sızlanan bir tip değildir.

Buzun üzerinde ilk defa havanın soğukluğunu hissetmiştim.

“Onu korumakla görevli değilim.”

“Annen örgütte ipucu bulmak için araştırmalar yapıyor değil mi?” diye sordu Zach. “Onunla birlikte olabilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Sanırım olabilir... ama bilmiyorum.”

“Baxterlarla birlikte otele giriş yaptı mı?”

“Bilmiyorum.”

“Peki ya...”

“Kimse bana bir şey söylemiyor, bilmiyor musun?” Yüzüne baktım ve ilk defa onun da bir şeyden haberi olmadığını gördüğümde tuhaf bir haz duydum. “Olayların dışındakı da kalmak hiç de eğlenceli değilmiş, öyle değil mi?”

“Rebecca!” Bex’in annesinin sesi soğuk havada yankılandı.

“Gitsen iyi olacak,” dedi Zach, Baxterların bulunduğu yere doğru selam vererek.

“Eğer Bay Solomon yoklama ziyaretlerinin yapıldığı yerde değilse o zaman aramamız gerek. Bex’in ailesine söylemeliyiz... Annemi aramalıyız ki...”

“Hayır,” dedi Zach. Sonra başını salladı ve zoraki bir şekilde gülümsedi. “Muhtemelen bir sorun yoktur Gallagher kızı. Hadi sen eğlenmene devam et,” dedi sanki bu mümkünmüş gibi.

“Cameron,” diye seslendi Bex’in babası. “Genç adama veda etsen iyi olur.”

“Onlara söylemeliyiz Zach. Eğer Bay Solomon kayıpsa...”

“Onlar bilirler,” diye hatırlattı Zach. Sesi yumuşamıştı. “Ne olursa olsun emin ol, onlar bizim bildiğimizden çok daha fazlasını biliyorlar.”

Bay Baxter “Hadi gidelim Cammie!” diye seslenmeye devam ederken Zach biraz uzaklaştı.

Omzumun üzerinden en yakın arkadaşımın babasına, annesine ve haftalardır etrafımda olan korumalara doğru baktım. “Hemen geliyorum!”

Başımı çevirdiğimde Zach gitmişti bile.